

BOŽIČNA PESEM
LETA TISOČ DEVET STO IN SEDEMNAJSTEGA

Miroslav Krleža

»V jaslicah revnih dete leži...«

Zima je žalostna, kot so pač zime v tem našem meglenem mestu
v zavetju modre, dobre gore
in ob tej srebrno peneči se vodi, ki nevidno stoletja zre.
Zima je žalostna in na božično drevesce dež prši
in klavir zveni in večer je tih in žolt.

Smrekovina diši in jaz diham njen vonj
in poslušam ljudi iz papirja, ki v mahu
pod smrekco svoj pasturale pojo.
Nebeški angeli s flori lete nad pastirji neukimi
in deklico s sadjem in deco in tremi zamorci: tremi modrijani.
Vsi stoje v krogu ob golem detetu v jasliah.
Zlata zvezda na smreki dišeči prasne
in pastirji pojo v zboru svečane pesmi, tihe, polglasne,
in božično luč pijo iz živordečih lampijonov,
nad vsem — nad smrekco, nad hišo, nad mestom, nad zemljo, ki se kolje,
pojo zbori himno »ljudem dobre volje.«

Reče zamorec prvi, modrec iz Jutrove dežele:

O Galilejec!
Trideset ognjenih let
bo tvoja misel v krvi in znoju svoj hram strašno bridko tesala.
V tvoji duši bo z zvezdami modra tišina plesala,
o Galilejec celih trideset let.

Tiho poje zamorec drugi, modrec iz Jutrove dežele:

Zidal svetišča boš in nanje
visoke kupole.
Neurje besno pa, ki stre
toliko debel in lesov,
bo pokončalo krošnjo tvojih idealov,
razgnalo tvoje bele sanje.

Ti svetec čudni, dobri ti tesar,
otožni Galilejec, stare te vihar!
Jaz čujem: gre pošast, ki vse oblike uničuje,
ogenj požre tvoj hram, pepel zasuje.

Zamorec tretji pa smehlja se in poje:

Dva tisoč ognjenih elips
znova obsije to temno kroglo
in vstali bodo tesarji, hiperborejski barbari.
in zidali kupole iz mramora blestečega.
Čujem kikirikanje petelina rdečega
in pozdravljam zvezdo repatico nad močvarami hiperborejskimi
in pojem pesem svetega svitanja.

Prevedel Matej Bor

VELIKI PETEK
LETA TISOČ DEVET STO IN DEVETNAJSTEGA

(Karlju Liebknechtu v spomin)

Miroslav Krleža

O Veliki Brezglavi Nekaj, bodi prekleto tvoje ime
na veke vekov.

Krvavi žebli znova
trgajo roké človeku,

zlogolka ptica temine pa mrtvaško pesem poje.

Zlogolka ptica temine, slepa ptica sova.

O Veliki Brezglavi Nekaj, bodi prekleto tvoje ime
na veke vekov!

V boju s krdelom krivih in izmišljenih bogov
je pal Človekov Sin.

Golgotski cirkus je prestavil svoje križe
iz gobave Judeje v kajzarski Berlin.

V odsevu biriške lampe, ki sije vanj vsa žolta,
kaj naj stori ubogi Hrvat?

Hrvaške solze golta.

Slano in grenko sol.